

תחבושת⁽¹⁾ ויחיה.

וכעת דנה הגמרא בכמה אופנים, האם חוששים בהם שאומרת בדדמי כמו במלחמה. או לא.

מעיקרא סבר רבא למימר, שרעבון, אם אומרת שמת ברעב אינו כמלחמה. ונאמנת, היות דלא אמרה בדדמי מאומד ליבה שמת ברעב.

הדר אמר רבא: חזר בו ואמר רעבון הרי הוא כמלחמה ואינה נאמנת, מפני שמפחדת למות ובורחת משם קודם שמת, ואומרת בדדמי.

וכמעשה שהיה דהיא דאתת לקמיה דרבא אמרה ליה: בעלי מת ברעב, ורבא רצה לבודקה שאינה מדברת מאומד ליבה, ולכן אמר לה: שפיר עבדת דשיובת נפשך טוב עשית שהנחת אותו אפילו חי וברחת לך. כי האם סלקא דעתא וכי יעלה בדעתך דבההוא פורתא דנפיתא קמח מנופה בנפה דשבקת ליה, שהשארית לו, הוה חיי?

אמרה ליה: מר, רבא, האם גם אתה נמי ידע דכי האי גוונא לא חיי.

ומוכח שאמרה מאומד ליבה שמת, ומשום האי מעשה הדר ביה רבא.

הדר אמר רבא: רעבון גריעא ממלחמה. דאילו מלחמה כי אמרה מת בעלי במלחמה, הוא דלא מהימנא וחיישינן שמדברת מאומד לבה.

הא אם אמרה מת על מטתו, מהימנא לפי שאינה חשודה לשקר⁽²⁾ ולומר שמת על מטתו, משום שסבורה שמא ברח מהמלחמה וניצל, ואילו גבי רעבון אפילו אם אמרה מת על מטתו חיישינן שמשקרת, כיון שהיא סבורה איך יחיה, ואינה נאמנת עד דאמרה מת וקברתיו.

מפולת שנפל הבית עליו או בא רוח סערה והיה מפיל כל בתי העיר הרי הוא כמלחמה ואינה נאמנת דחיישינן דאמרה בדדמי.

שילוח נחשים ועקרבים הרי הן כמלחמה וחיישינן דאמרה בדדמי.

דבר, אמרי לה הרי הוא כמלחמה ואמרי לה אינו כמלחמה.

אמרי לה הרי הוא כמלחמה דחיישינן דאמרי בדדמי.

ואמרי לה אינו כמלחמה דסמכי אדאמרי אינשי שסומכת דעתה אמימרא ד"שב שנין הוה מורתנא, ואינש בלא שני לא אזיל".

אדם בלא עיתו אינו מת אפילו בשבע שני דבר!.

ולכן אינה אומדת בדעתה שמת עד שתראהו מת.

שנינו במשנה בהחזק לנו שיש מלחמה בעולם אינה נאמנת.

ומסתפקת הגמרא:

1. הוא מין עשב שמחבר כל דבר חתוך כדאיתא

2. רש"י לפי ביאור המהרש"ל.

בב"ב (עד:): ועי"ש ברשב"ם, ועי' בב"מ (קז:)